

ХІ.

Сбогуване съ Горчакова.

15/27 декемврия, срѣда.

Него день бѣхме се вече приготвили да си тръгнемъ отъ Петербургъ, но трѣбаше да идемъ да видимъ още веднажъ княза Горчакова, както ни бѣше самъ казалъ. И часа кждѣ 11 пр. пл. ние бѣхме за тази цѣль въ министерството на външнитѣ дѣла. Служещитѣ тамъ ни поканиха да почакаме въ една стая, а сжщеврѣменно побързаха да идатъ да обадятъ на канцлера за нашето присѣствие. Канцлерътъ ненадѣйно се яви самъ прѣдъ насъ въ стаята, държещъ въ дѣсната си ржка перо, въ лѣвата бѣла полунадраскана книга, и набързо ни помоли да го извинимъ за 4—5 минути, че ималъ отвѣди една безотлагателна работа, пакъ за България. Слѣдъ нѣколко минути той ни прие въ кабинета си, при всичко че се виждаше да бѣ много занятъ въ онова врѣме. Ние му поблагодарихме за всичко, що чухме и видѣхме въ Петербургъ и му казахме, че ние си отиваме не вече съ надежда, а съ пълна увѣреностъ, че нашето дѣло е наистина спечелено въ Русия, и че така или инакъ България ще бжде освободена по волята на могуществения руски царь. Канцлерътъ потвърди отново всичко, що ни бѣ казалъ по-напрѣдъ и прибави, че въпрѣки всички мжчноти, противъ които се бори и има още да се бори Русия, той се надѣе, че работата въ всѣки случай ще се свърши благополучно за България. На въпроса ни, дали ще може да се избѣгне войната или Русия ще бжде безъ друго принудена да я обяви, стариятъ канцлеръ съ истинска младенческа пѣргавина стана веднага отъ стола си и се отправи набързо и лекичко до прозореца, дѣто повика и насъ. „Виждате ли, какво става по небето? ни